

Emberi Jogok Európai Bírósága
Második Szekció

**Határozat Kokavecz Pál Magyarország ellen benyújtott 27312/95 sz. kérelmének
elfogadhatóságáról**

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) 1999. április 20-án Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

elnök: C. Rozakis úr,
bírák: M. Fischbach úr
G. Bonello úr
V. Strážnická asszony
P. Lorenzen úr
A.B. Baka úr
E. Levits úr;

a Szekció hivatalvezetője, E. Fribergh úr részvételével,

tekintettel Az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló Egyezmény 34. cikkére;

tekintettel a Kokavecz Pál által Magyarország ellen 1994. december 15-én benyújtott és 1995. május 13-án 27312/95 számon nyilvántartásba vett kérelemre;

tekintettel a Bíróság Eljárási Szabályzatának 49. szabálya szerinti jelentésekre;

tekintettel az alperes Kormány által 1998. május 12-én és augusztus 31-én benyújtott észrevételekre, valamint a kérelmező által 1998. június 15-én válaszként benyújtott észrevételekre;

tanácskozás után;

a következő döntést hozza:

A TÉNYEK

A kérelmező magyar állampolgár, 1959-ben született és Békéscsabán, Magyarországon él. Üzletember. Futaki G. asszony, Békéscsabán praktizáló ügyvéd képviseli, aki az alábbiakban ismertetett büntetőeljárásban a kérelmező védőügyvédje volt.

A felek előterjesztése alapján az ügy tényei a következőképpen foglalhatók össze.

A. Az ügy egyedi körülményei

1994. március 31-én a Békés Megyei Rendőrfőkapitányság őrizetbe vette a kérelmezőt. Őrizetbe vételekor ismertették vele a Rendőrfőkapitányság határozatát, amit aláírásával elismert. A határozat szerint a kérelmező alaposan gyanúsítható volt azzal, hogy közreműködött D.Z. meggyilkolásában,

amely a magyar Büntető törvénykönyv 166.§ (1) alapján bűncselekménynek minősül. A kérelmezőt a Békéscsabai Rendőrkapitányság fogdájába szállították.

Ugyanezen a napon a Békés Megyei Rendőrfőkapitányság házkutatást tartott a kérelmező otthonában valamint üzleti helységeiben, s a Büntető eljárásról szóló törvény 101.§ (1) alapján 3.946.950 forint értékű készpénzt lefoglalta. Ez ellen eredménytelenül tett panaszt.

1994. április 1-én a rendőrség kihallgatta a kérelmezőt. Ekkor ismét közölték vele, hogy D.Z. üzletember meggyilkolásában való közreműködés alapos gyanúja állt fenn ellene.

1994. április 3-án a Békéscsabai Városi Bíróság meghallgatta a kérelmezőt, aki tagadta a vádat. A Városi Bíróság elrendelte előzetes letartóztatását azzal az indoklással, hogy a kérelmező alaposan gyanúsítható volt azzal, hogy 1994 március 18-án két másik gyanúsítottal együtt részt vett D.Z. bántalmazással és lőfegyver használatával végbe vitt megölésében. A gyanú alapja többek között tanúvallomás és előzetes orvosi patológiai szakvélemény volt. A Városi Bíróság úgy találta, hogy a kérelmező ellen felhozott súlyos vád fényében és a büntetőeljárásról szóló törvény 92.§ (1) (a)-(b) pontjaival összhangban tartani lehetett attól, hogy szabadon hagyása esetén megszökne vagy másokkal összebeszélne.

1994. április 18-án a Békés Megyei Bíróság elutasította a kérelmező fellebbezését az 1994. április 3-i előzetes letartóztatást elrendelő határozat ellen. A Megyei Bíróság úgy találta, hogy a Városi Bíróság megfelelő alapon rendelte el a kérelmező előzetes letartóztatását.

1994. április 25-én a Békéscsabai Városi Bíróság meghosszabbította az előzetes letartóztatást, legkésőbb 1994. július 3-ig. A Városi Bíróság abból indult ki, hogy a kérelmezőt gyilkossággal vádolták. A Bíróság úgy vélte, hogy szabadon hagyása esetén fennállt volna annak súlyos kockázata, hogy a kérelmező elrejtőzik a hatóságok elől, megszökik, vagy tettestársaival együttműködve megakadályozza az eljárást. A meghosszabbítás a büntetőeljárásról szóló törvény 95.§ (1) és 379/A.§ (4) alapján került elrendelésre. 1994. május 9-én a Megyei Bíróság elutasította a kérelmező fellebbezését.

1994. május 13-án a Békés Megyei Ügyészség kihallgatta a kérelmezőt. Ekkor azt a kijelentést tette, hogy fogvatartásának körülményeivel elégedett. Még ugyanezen a napon átszállították a Szentesi Rendőrkapitányság fogdájába. 1994. május 31-én az illetékes Csongrád Megyei Ügyészség fogdavizsgálatot tartott, amely alkalommal a kérelmező nem terjesztett elő panaszt fogvatartásának körülményeit illetően.

A nyomozás sikere érdekében 1994. június 2-án és 27-én a Békés Megyei Ügyészség elrendelte a kérelmező és élettársa közötti kapcsolattartás tilalmát.

1994. június 24-én a Békés Megyei Bíróság egyesbíróként eljárva meghosszabbította az előzetes letartóztatást, legkésőbb 1994. november 3-ig. A Megyei Bíróság – hivatkozva a nyomozás állására – úgy találta, hogy az ügyben további alapvető fontosságú nyomozati cselekmények elvégzése szükséges, és hogy - bár a kérelmező az ellene felhozott vádat tagadta - a vele szembeni alapos gyanú továbbra is fennállt. Határozatában a Megyei Bíróság a büntetőeljárásról szóló törvény 92.§ (1) (a)-(b) pontjaira, valamint a 95.§ (1) és 379/A § (4) bekezdésére hivatkozott. 1994. július 19-én a Megyei Bíróság tanácsa elutasította a kérelmező fellebbezését, valamint az alapos gyanú hiányát és az ellene felhozott vádokról való tájékoztatás elmulasztását állító panaszát.

1994. augusztus 16-án a Békés Megyei Rendőrfőkapitányság, hivatkozással a büntetőeljárásról szóló törvény 106.§-ra, zárta a kérelmező pénzét. Ezzel kapcsolatban eredménytelenül tett panaszt.

1994. szeptember 6-án a Szentesi Rendőrkapitányság két tisztje fogdaviszsgálatot tartott, melynek során a kérelmező kérte, hogy a fürdésre engedélyezett időt hosszabbítsák meg. Kérésének eleget tettek.

1994. október 14-én az Országos Rendőrfőkapitányság Bűnügyi Szakértői és Kutatóintézete elkészített egy szerológiai szakvéleményt.

1994. október 17-én a Békés Megyei Ügyészség tájékoztatta a kérelmező védőügyvédjét arról, hogy az addig elkészült igazságügyi szakvéleményeket megtekintheti. Továbbá, az Ügyészség, válaszként a védőügyvéd 1994. július 7-én benyújtott panaszára, melyben a kérelmező és élettársa közötti kapcsolattartás tilalmát panaszolta, engedélyezte a kapcsolattartást.

1994. november 2-án a Békés Megyei Bíróság egyesbíróként eljárva legkésőbb 1995. április 3-ig meghosszabbította az előzetes letartóztatást, mivel úgy találta, hogy a nyomozás eredményei – beleértve a tanúvallomásokat, egy mobiltelefon társaságtól beszerzett szakvéleményt, valamint a Bűnügyi Szakértői és Kutatóintézet által elvégzett lőfegyverteszteket – megerősítették a kérelmezővel szembeni alapos gyanú fennállását. A bíró, hivatkozva a büntetőeljárásról szóló törvény megfelelő rendelkezéseire, úgy vélte, hogy azok az indokok, amelyek kezdetben szükségessé tették a kérelmező előzetes letartóztatását, továbbra is fennálltak. 1994. november 17-én a Megyei Bíróság tanácsa elutasította a kérelmező fellebbezését, mivel úgy találta, hogy az egyesbíró indoklása korrekt volt. A Megyei Bíróság különösen az összebeszélés kockázatát vélte jelentősnek egy 1994. júniusában történt incidens fényében, amikor a rendőrség megállapította, hogy a kérelmező megpróbálta rávenni egyik gyanúsított-társát arra, hogy vonja vissza vallomását.

1994. november 14-én a kérelmezőt ismét a Békéscsabai Rendőrkapitányság fogdájaiba szállították át. 1994. decemberének közepén a kérelmező eredménytelen panaszt tett a nyomozás vezetőjénél amiatt, hogy „cigány” személlyel kellett megosztania zárkáját.

1995. január 25-én a Legfelsőbb Bíróság elutasította a kérelmező ügyvédjének a nyomozás törvényességével kapcsolatos panaszait. Szintén január 25-én a Szegedi Ügyészség Nyomozó Hivatala továbbította a kérelmező ügyvédjének a nyomozás törvényességét megkérdőjelező beadványát a Békés Megyei Ügyészséghez.

1995. március 20-án a Legfőbb Ügyészség arról tájékoztatta a kérelmező ügyvédjét, hogy 1994. augusztus 4-én benyújtott panaszát - melyben azt állította, hogy nem állt fenn alapos gyanú, hogy a hatóságok elmulasztották megfelelően tájékoztatni a kérelmezőt az ellene felhozott vádakról, és hogy előzetes letartóztatása ésszerűtlenül hosszú ideig elhúzódott – további ügyintézés céljából továbbították a Békés Megyei Ügyészséghez, és hogy a kérelmező meghallgatását az abban foglaltakkal kapcsolatban nem tartják szükségesnek.

1995. március 23-án a Legfelsőbb Bíróság meghosszabbította az előzetes letartóztatást, legkésőbb 1995. október 3-ig. A Legfelsőbb Bíróság, hivatkozva a vonatkozó jogszabályokra, úgy találta, hogy a kérelmező előzetes letartóztatásának indokai továbbra is fennálltak.

1995. május 22-én a Békéscsabai Városi Bíróság elutasította a kérelmező szabadlábra helyezés iránti kérelmét. 1995. május 30-án a Békés Megyei Bíróság elutasította a kérelmező fellebbezését.

1995. július 11-én a Békés Megyei Ügyészség kihallgatta a kérelmezőt. Ekkor azt mondta, hogy fogvatartásának körülményeivel elégedett.

1995. július 12-én a kérelmezőt átszállították a Bács-Kiskun Megyei Büntetés-végrehajtási Intézetbe, Kecskemétre.

1995. július 31-én a kérelmező ügyvédje levelet írt az Igazságügyi Minisztérium Büntetés-végrehajtási Felügyeleti Főosztályának. Miközben elismerte, hogy a kérelmező fogvatartásának általános körülményei a Bács-Kiskun Megyei Büntetés-végrehajtási Intézetben jók voltak, az ügyvéd azt kérte, hogy a kérelmező számára engedélyezzék a heti egy alkalomnál gyakoribb fürdözést. 1995. szeptember 8-án kelt válaszában a Főosztály vezetője kifejtette, hogy a hatályos szabályok szerint a fogvatartottak számára hetente legalább egyszer biztosítani kell a zuhanyozás vagy fürdés lehetőségét, s ebben a vonatkozásban a kérelmező számára nem biztosítható különleges elbánás.

1995. augusztus 15-én a Békés Megyei Ügyészség vádat emelt a kérelmező ellen előre megfontolt emberölésre való felbujtás, továbbá a Büntető törvénykönyv 263/A § alapján bűncselekménynek minősülő, lőfegyverrel és lőszerrel való visszaélés vádjával. A vádemelés három további vádlottra is kiterjedt. Az Ügyészség a nyomozati eredményekre támaszkodott, amelyek - többek között – magukba foglalták: a gyilkosság helyszínén végzett vizsgálat eredményeit; megközelítően hatvan tanú vallomását; igazságügyi patológiai, vegyi, toxikológiai, pszichiátriai, szerológiai és daktilográfiai szakvéleményeket; a fizikai bizonyítékokra, dokumentumokra, lőfegyverekre és egyéb fegyverekre vonatkozó szakértői vélemények, valamint szembesítési jegyzőkönyvek.

1995. szeptember 8-án a kérelmező ügyvédje kérte a Békés Megyei Bíróságot, hogy rendelje el a kérelmező szabadlábra helyezését. 1995. szeptember 15-én a Megyei Bíróság úgy határozott, hogy a kérelmező előzetes letartóztatását az elsőfokú bírósági ítélet meghozataláig meg kell hosszabbítani. 1995. október 20-án a Legfelsőbb Bíróság elutasította a kérelmező fellebbezését.

1995. december 12-én a kérelmező ismételten kérte a Békés Megyei Bíróságot, hogy rendelje el szabadlábra helyezését.

1996. január 8-án a kérelmezőt átszállították a Gyulai Büntetés-végrehajtási Intézetbe.

1996. január 11-én a Békés Megyei Bíróság elrendelte a kérelmező szabadon bocsátását.

1996. január 31-én a Legfőbb Ügyészség fellebbezésére a Legfelsőbb Bíróság megsemmisítette ezt a határozatot, és 1996. február 5-től elrendelte a kérelmező előzetes letartóztatását.

1996. február 21-én a kérelmezőt végleg szabadon bocsátották.

Az 1995. november 1. és 1996. február 22. között megtartott tizenhét bírósági tárgyalás után 1996. február 29-én a Békés Megyei Bíróság felmentette a kérelmezőt az emberölésre való felbujtás vádja alól, a másik három vádlottat pedig elítélte előre megfontolt emberölés miatt. A Megyei Bíróság a tényeket többek között a négy gyanúsított-társ kijelentései, valamint több mint hetven tanú és megközelítőleg húsz szakértő vallomása alapján állapította meg. A rendelkezésre

álló összes bizonyíték megvizsgálása után a Megyei Bíróság úgy találta, hogy a kérelmező nem vett részt az emberölésben. Ugyanakkor a Megyei Bíróság elmarasztalta a kérelmezőt lőfegyverrel és lőszerrel való visszaélés büntette miatt, s 200.000 forint pénzbüntetésre ítélte. A Megyei Bíróság megállapította, hogy a kiszabott pénzbüntetést teljesítettnek kell tekinteni a kérelmező 1994. március 31. és október 17. közötti előzetes letartóztatására tekintettel. A Megyei Bíróság továbbá elrendelte a kérelmezőtől lefoglalt majd zárolt pénzüsszeg visszaadását.

1997. január 29-én a Legfelsőbb Bíróság, a kérelmező kérelmére, bűncselekményének minősítését lőszerrel való visszaélésre változtatta, s a pénzbüntetést 100.000 forintra csökkentette. Az emberölésre való felbujtás vádja alóli felmentés alapját illetően a Legfelsőbb Bíróság a bizonyítottság hiányára változtatta a Megyei Bíróság döntését.

1997. július 27-én a büntetőeljárásról szóló törvény 383-385/A §-ai alapján a kérelmező kártalanítási igényt terjesztett elő előzetes letartóztatása miatt. Ezen igény elbírálása a Békés Megyei Bíróság előtt folyamatban van.

B. A vonatkozó hazai jogszabályok

1. Őrizetbe vétel és előzetes letartóztatás

A büntetőeljárásról szóló törvény 91.§ (1) bekezdésének (b) pontja szerint a hatóság a terheltet őrizetbe veheti, ha az előzetes letartóztatás elrendelésének oka áll fenn.

Az előzetes letartóztatást a büntetőeljárásról szóló törvény 92.-97. és 379/A.-380.§-ai szabályozzák.

A 92.§ (1) bekezdése szerint:

„Szabadságvesztéssel büntetendő bűncselekmény miatt a terhelt előzetes letartóztatásának akkor lehet helye, ha

- a) megszökött, a hatóság elől elrejtőzött, illetőleg a bűncselekmény súlyossága folytán vagy egyéb okból a szökésétől vagy az elrejtőzésétől lehet tartani,
- b) alaposan feltehető, hogy szabadlábon hagyása esetén az eljárást megghiúsítaná vagy megnehezítené, illetőleg veszélyeztetné,
- c) az eljárás alatt szabadságvesztéssel büntetendő újabb bűncselekményt követett el, illetőleg alaposan feltehető, hogy szabadlábon hagyása esetén a megkísérelt vagy előkészített bűncselekményt véghezvinné vagy újabb bűncselekményt követne el.”

A 93. § (1) bekezdése szerint az előzetes letartóztatás elrendeléséről a bíróság végzéssel határoz. A különböző szintű bíróságoknak az előzetes letartóztatás meghosszabbításával kapcsolatos kompetenciáját illetően a 95.§ kimondja, hogy a vádirat benyújtása előtt elrendelt előzetes letartóztatás az elsőfokú bíróságnak a tárgyalás előkészítése során hozott határozatáig, de legfeljebb egy hónapig tart. Az előzetes letartóztatást a helyi bíróság egy alkalommal, legfeljebb két hónappal meghosszabbíthatja. Három hónap eltelte után az előzetes letartóztatást a megyei bíróság egyesbíróként eljárva, két alkalommal, legfeljebb az előzetes letartóztatás elrendelésétől számított egy év elteltéig meghosszabbíthatja. Ezt követően az előzetes letartóztatást a Legfelsőbb Bíróság hosszabbíthatja meg.

A 96. § kimondja, hogy a hatóságoknak arra kell törekedniük, hogy az előzetes letartóztatás a lehető legrövidebb ideig tartson. Ha a terhelt előzetes letartóztatásban van, az eljárást soron kívül kell lefolytatni. A 96. § (2) bekezdése szerint az előzetes letartóztatást nyomban meg kell szüntetni, ha elrendelésének oka megszűnt, vagy tartama meghosszabbítás nélkül lejárt.

A 379/A. § szerint az előzetes letartóztatást a bíróság az ügyész kérésére rendeli el. Az utóbbi állítja bíróság elé a gyanúsítottat, és értesíti a védőügyvédet. A bíróság ezután meghallgatást tart, amelyen az ügyész a bizonyítékot előterjeszti. A gyanúsított és a védő felszólalhat. A meghallgatás a védő távollétében is megtartható. Az előzetes letartóztatás meghosszabbítása iránt az ügyész az előzetes letartóztatást elrendelő határozat határidejének lejártá előtt öt nappal tesz indítványt a bíróságnak. A gyanúsítottnak az előzetes letartóztatás megszüntetése iránti kérelme az ügyész útján kerül megküldésre a bírósághoz. A bíróság meghallgatást tart, ha olyan új körülmény merül fel, amely azt indokoltá teszi, egyébként meghallgatáson kívül határoz.

A 379/B. § kimondja, hogy a bíróságnak a kényszerintézkedésre vonatkozó határozata elleni fellebbezésre a végzés elleni fellebbezés elintézésére vonatkozó szabályokat kell alkalmazni, a (2)-(6) bekezdésekben foglalt eltérésekkel. A (2) bekezdés szerint a bíróság határozata ellen az ügyész, a gyanúsított és a védő jogosult fellebbezésre. Ha a védő a meghallgatáson nem vett részt, a fellebbezést a meghallgatástól számított három napon belül jelentheti be. A meghallgatáson kívül hozott határozat ellen a kézbesítéstől számított három napon belül lehet fellebbezni. Továbbá, a 379/B. § (6) bekezdése kimondja, hogy a fellebbezést, ha azt a helyi bíróság határozata ellen jelentették be, a megyei bíróság egyesbíróként eljárva, ha pedig a megyei bíróság egyesbíróként hozott határozata ellen jelentették be, akkor a megyei bíróság három hivatásos bíróból álló tanácsa öt napon belül bírálja el.

A 380. § (2) bekezdése szerint ha a vádirat benyújtása előtt elrendelt előzetes letartóztatás meghosszabbítására a Legfelsőbb Bíróságnak van hatásköre [95. § (1)], a meghosszabbítás iránt a legfőbb ügyész a Legfelsőbb Bíróságnak indítványt tesz. A (2) bekezdés kimondja, hogy ha az előzetes letartóztatásnak a Legfelsőbb Bíróság által meghatározott határideje lejárt és az ügyész még nem nyújtott be vádiratot, a legfőbb ügyész az előzetes letartóztatás további meghosszabbítása iránt ismét a Legfelsőbb Bírósághoz fordul.

A terhelt az eljárás minden szakaszában indítványokat és észrevételeket tehet, büntetőeljárási jogairól és kötelezettségeiről a hatóságoktól felvilágosítást kérhet, a tárgyaláson kihallgatottakhoz kérdést intézhet, a 44. § (5) bekezdése alapján.

2. Tájékoztatás az őrizetbe vétel okairól és a vádakról

A büntetőeljárásról szóló törvény 132.§-a szerint ha egy személy alaposan gyanúsítható bűncselekmény elkövetésével, a hatóság közli ennek lényegét, a vonatkozó jogszabályok megjelölésével. Az alapos gyanú közlését jegyzőkönyvbe kell foglalni, amelyet követően – ha fogva van, huszonnégy órán belül – ki kell hallgatni.

3. A lefoglalás és a zár alá vétel

A büntetőeljárásról szóló törvény 101.§ (1) bekezdése szerint a hatóság lefoglalja azt a dolgot, amely tárgyi bizonyítási eszköz, amely a törvény értelmében elkobozható, vagy amelynek a birtoklása jogszabályba ütközik. A 102.§ (1) bekezdése értelmében a lefoglalást meg kell szüntetni,

mihelyt arra az eljárás érdekében nincs szükség. Az (5) bekezdés elrendeli, hogy a terhelt részére kiadandó dolgot biztosítékként vissza lehet tartani.

A 106.§ (1) bekezdése szerint ha az eljárás olyan bűncselekmény miatt folyik, amellyel kapcsolatban vagyonelkobzásnak van helye, a hatóság a terhelt egész vagyonának vagy egyes vagyontárgyainak zár alá vételét határozattal elrendelheti.

4. Az 1979. évi 11. törvényerejű rendelet

A releváns időszakban hatályban lévő a büntetések és az intézkedések végrehajtásáról szóló 1979. évi 11. törvényerejű rendelet 118.§ (1) bekezdésének d) pontja elrendeli, hogy az előzetesen letartóztatott hozzátartozóival és – az ügyész, a vádirat benyújtása után a bíróság jóváhagyásával – más személyekkel levelezhet, legalább havonta egyszer fogadhat látogatót, és kaphat csomagot.

A (2) bekezdés szerint az előzetesen letartóztatott személynek ezek a jogai - a védőjével való érintkezés kivételével – a büntetőeljárás eredményessége érdekében (illetékességtől függően az ügyész, illetve a bíróság által) korlátozhatók.

5. Kártalanítás előzetes letartóztatásért

A büntetőeljárásról szóló törvény 383-385/A. § szerint kártalanítás jár az előzetes letartóztatásért, ha a bíróság a terheltet felmentette. A kártalanítást az állam köteles megfizetni. A kártalanítás módjára és mértékére a Polgári törvénykönyvnek a szerződésen kívül okozott kárért való felelősségre vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni.

6. Államigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség

A Polgári törvénykönyv 349.§ (1) és (3) bekezdései szerint államigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslással nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette. Ezeket a szabályokat kell alkalmazni a bírósági és ügyészségi jogkörben okozott kárért való felelősségre is, ha jogszabály másként nem rendelkezik.

A PANASZOK

1. A kérelmező az Egyezmény 5. cikkének 1. bekezdése alapján panaszolja, hogy előzetes letartóztatása törvénytelen volt, és az 5. cikk 3. bekezdése alapján panaszolja, hogy előzetes letartóztatása ésszerűtlenül hosszú ideig elhúzódott.
2. A kérelmező az Egyezmény 5. cikkének 2. bekezdése alapján panaszolja, hogy őrizetbe vételekor nem kapott megfelelő tájékoztatást az ellene felhozott vádak pontos természetéről.
3. A kérelmező az Egyezmény 6. cikkének 2. bekezdése alapján azt is panaszolja, hogy az ellene folytatott eljárás nem felelt meg az ártatlanság védelme követelményének, és a 6. cikk 3. bekezdése alapján panaszolja, hogy nem kapott megfelelő tájékoztatást az ellene felhozott vádak természetéről, minek következtében nem tudta megfelelően gyakorolni a védelemhez fűződő jogait. Továbbá panaszolja, hogy az emberölésre való felbujtás vádja alóli felmentést

bizonyíték hiányára alapozták, és hogy tévesen marasztalták őt el lőszerezéssel való visszaélés miatt.

4. A kérelmező az Egyezmény 3. cikke alapján továbbá panaszolja előzetes letartóztatásának körülményeit.
5. A 8. cikk 1. bekezdése alapján a kérelmező továbbá előterjeszti, hogy 1994. június 2-a és 1994. október 17-e között lehetetlenné tették számára az élettársával való kapcsolattartást.
6. Az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke alapján a kérelmező pénzének lefoglalását és zárolását is panaszolja.
7. Végül a kérelmező panaszolja, hogy őrizetbe vételekor a hatóság nem engedélyezte számára, hogy biztonságba helyezze személyes használati tárgyait. Ebben a vonatkozásban az Egyezmény 5. cikkének 5. bekezdésére hivatkozik.

A BIZOTTSÁG ÉS A BÍRÓSÁG ELŐTT LEFOLYTATOTT ELJÁRÁS

A kérelmet 1994. december 15-én terjesztették Az Emberi Jogok Európai Bizottsága elé és 1995. május 13-án vették nyilvántartásba.

1998. március 4-én a Bizottság úgy döntött, hogy az Eljárási szabályok 48. szabálya 2(b) bekezdésének megfelelően tájékoztatja az alperes Kormányt a kérelemről.

A Kormány 1998. május 12-én terjesztette elő írásos észrevételeit.

1998. június 15-én a kérelmező előterjesztette az alperes Kormány észrevételeire adott válasz-észrevételeit.

1998. augusztus 31-én a Kormány kiegészítő észrevételeket terjesztett elő.

1998. november 1-én, az Egyezmény Tizenegyedik Jegyzőkönyve 5. cikke 2. bekezdésének értelmében a fenti jegyzőkönyv rendelkezéseinek megfelelően az ügy kivizsgálása az Emberi Jogok Európai Bíróságához került.

A JOGI ÉRVEK

1. A kérelmező az Egyezmény 5. cikkének 1. bekezdése alapján panaszolja, hogy előzetes letartóztatása törvénytelen volt, és az 5. cikk 3. bekezdése alapján panaszolja, hogy előzetes letartóztatása ésszerűtlenül hosszú ideig elhúzódott.

Az 5. cikk 1. és 3. bekezdésének vonatkozó része kimondja:

„1. Mindenkinnek joga van a szabadságra és a személyi biztonságra. Szabadságától senkit sem lehet megfosztani, kivéve az alábbi esetekben és a törvényben meghatározott eljárás útján:...

c) törvényes letartóztatás vagy őrizetbe vétel abból a célból, hogy e bűncselekmény elkövetése alapos gyanúja miatt az illetékes hatóság elé állítsák vagy amikor ésszerű oknál fogva szükséges, hogy megakadályozzák bűncselekmény elkövetésében vagy annak elkövetése után a szökésben;...

3. E cikk 1. c) bekezdésének rendelkezésével összhangban letartóztatott vagy őrizetbe vett minden személyt haladéktalanul bíró, vagy a törvény által bírói hatáskörrel felruházott más tisztségviselő elé kell állítani, és a letartóztatott vagy őrizetbe vett személynek joga van arra, hogy ésszerű időhatáron belül tárgyalást tartsanak ügyében vagy a tárgyalásig szabadlábra helyezték. A szabadlábra helyezés olyan feltételekhez köthető, melyek biztosítják a tárgyaláson való megjelenést.”

A 34. cikk vonatkozó része kimondja:

„A Bíróság átvehet természetes személy...által hozzá intézett kérelmeket, ha az említettek azt állítják, hogy a jelen Egyezményben vagy annak Kiegészítő jegyzőkönyveiben meghatározott jogok valamely Magas Szerződő Fél által történt megsértésének áldozatai...”

Az Egyezmény 35. cikkének 1. bekezdése értelmében:

„Az ügyet csak akkor lehet a Bíróság elé terjeszteni, ha az összes hazai jogorvoslati lehetőséget már kimerítették a nemzetközi jog általánosan elismert szabályainak megfelelően, és pedig attól az időponttól számított hat hónapon belül, amikor a hazai végleges határozatot meghozták.”

A Kormány szerint az 5. cikk 1. és 3. bekezdéseire alapított panasz tekintetében a kérelmező nem merítette ki az összes hazai jogorvoslati lehetőséget, amennyiben nem indított kártalanítási pert államigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség megállapítására a Polgári törvénykönyv 349.§ alapján, a büntetőeljárásról szóló törvény 383-385/A. §-ra alapított kártalanítási per pedig még folyamatban van. Ismervén a strasbourgi szervek gyakorlatát arra vonatkozóan, hogy ha egy kérelmező panasa benyújtása idején még meg van fosztva szabadságától, akkor csak azok a jogorvoslatok tekinthetők megfelelőnek, amelyek a szabadságelvonás megszüntetésére irányulnak, a Kormány úgy véli, hogy a jelen esetben a jelenleg is folyó kártalanítási eljárás (vagy, végső fokon, az államigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség megállapítására indított perben nyerhető kárpótlás) megfelelő elégtételt nyújt a felmentett és már szabad kérelmező számára. A hazai eljárás megkettőzése egy Bíróság előtti eljárással nem lenne összeegyeztethető az Egyezmény által létesített védelmi mechanizmus kiegészítő jellegével; a kiegészítő jelleg még hangsúlyozottabb azon államok esetében, amelyek az Egyezményt belső jogrendjük részévé tették, és amelyek az Egyezmény szabályait közvetlenül alkalmazhatóként kezelik, mint Magyarország is. Összegezve, a Kormánynak az az álláspontja, hogy a kérelemnek ez a része a hazai jogorvoslatok kimerítésének hiánya miatt elfogadhatatlan.

Amennyiben a Bíróság a fenti kifogást nem fogadná el, akkor a Kormány úgy véli, hogy az 5. cikk 1. és 3. bekezdéseire alapított panasz nyilvánvalóan alaptalan.

A kérelmező kifejti, hogy azért nem élt a Polgári törvénykönyv 349. §-ra alapított államigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség megállapítására irányuló per indításának lehetőségével, mert egy ilyen eljárásban a bizonyítási kötelezettség őt terhelné, ami miatt kevés esélye lenne a sikerre. A büntetőeljárásról szóló törvény 383-385/A. §-okra alapított kártalanítási igényt illetően a

kérelmező előterjeszti, hogy annak elbírálására két éven belül nem kerül sor, ezért a jelen esetben ez a jogorvoslat nem tekinthető hatékonynak. Továbbá, az érintett ügyészi szervek részvétele ezen eljárásban gyengíti a Megyei Bíróság pártatlanságát.

A kérelmező továbbá fenntartja, hogy a nyomozás során a különböző tanúk által tett vallomások nem tekinthetők valamely alapos gyanút megalapozóaknak. Ezért letartóztatása megsértette az 5. cikk 1. bekezdését. Ugyanezen cikk 3. bekezdését illetően a kérelmező előterjeszti, hogy a nyomozás ésszerűtlenül hosszú ideig elhúzódott, teljesen inaktív periódusokat is magában foglalt, néha egyszerűen csak amiatt, mert a megbízott rendőrtiszt szabadságra ment.

A Bíróság emlékeztet arra, hogy az összes hazai jogorvoslat kimerítésének szabálya elvileg arra szolgál, hogy a Szerződő Államok számára lehetőséget adjon az ellenük felhozott jogsértések megelőzésére vagy orvoslására (ld. Cardot v. France ítélet, 1991. március 19., Series A no. 200, 19.o. 36.§). Amennyiben a nemzeti szervek akár kifejezett formában, akár lényegében elismerik az Egyezmény megsértését és ezt követően felajánlják a sérelem orvoslását, akkor a hazai eljárás megkettőzése egy strasbourgi szervek előtt lefolytatott eljárással aligha tűnne összeegyeztethetőnek az Egyezmény által létesített védelmi mechanizmus kiegészítő jellegével. Az Egyezmény elsősorban az egyes Szerződő Államokra bízta azt a feladatot, hogy az Egyezményben védett jogok és szabadságok élvezetét biztosítsák. (ld. Eckle v. Germany ítélet, 1982. július 15., Series A no. 51, 30-31. o. 66.§).

A Bíróság úgy véli, ahhoz, hogy egy elhúzódott előzetes letartóztatás alapját és időtartamát érintő jogorvoslat a 35. cikk 1. bekezdése céljai szerint hatékony legyen, a megtámadott szabadságelvonnás megszüntetésének perspektíváját kell hogy nyújtsa. Ugyanakkor, a panaszolt - a bírósági szakaszt megelőzően foganatosított – előzetes letartóztatás megszüntetése után megnyílnak a vagyoni kártalanítás iránti jogorvoslati lehetőségek, amelyeket ezért az Egyezmény 35. cikke 1. bekezdésének megfelelően ki is kell meríteni.

A Bíróság megállapítja: a kérelem előterjesztésének időpontjában a kérelmező számára előzetes letartóztatásának megszüntetése érdekében rendelkezésre álló összes hazai jogorvoslat kimerítésének a kérdése irreleváns volt. Ugyanakkor felmentése után a felmentett személyek bírósági szakaszt megelőzően foganatosított előzetes letartóztatásának orvoslására létesített és vagyoni kártalanítást célzó jogorvoslatok megnyíltak számára, nevezetesen egy államigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség megállapítására irányuló igény, valamint egy kártalanítási igény, a büntetőeljárásról szóló törvény 383-385/A. alapján. Elsősorban az egyéntől függ, hogy melyik jogorvoslatot veszi igénybe (ld. *mutatis mutandis*, az Airey v. Ireland ítélet, 1979. október 9., Series A no. 32, 12.o. 23.§). A felek egybehangzólag adták elő, hogy a kérelmező az utóbbi jogorvoslati lehetőséggel élt, és hogy az eljárás még folyamatban van a Békés Megyei Bíróság előtt. Mivel ez az eljárás a kérelmező számára kártalanítást eredményezhet a jogellenes előzetes letartóztatás miatt, a Bíróság úgy találja, hogy ezen körülmények között az Egyezmény 34. cikke céljaira a kérelmező már nem állíthatja magáról azt, hogy áldozat.

Ebből következik, hogy a kérelemnek ez a része nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikke 3. bekezdése szerinti értelemben.

2. A kérelmező az Egyezmény 5. cikkének 2. bekezdése alapján panaszolja, hogy őrizetbe vételekor nem tájékoztatták őt megfelelően az ellene felhozott vádak pontos természetéről.

Az Egyezmény 5. cikkének 2. bekezdése értelmében:

„Minden letartóztatott személyt haladéktalanul az általa értett nyelven tájékoztatni kell letartóztatása okairól és az ellene felhozott vádról.”

A Bíróság emlékeztet arra, hogy az 5. cikk 2. bekezdése azt az alapvető biztosítékot tartalmazza, hogy minden őrizetbe vett személynek tudnia kell, hogy miért fosztják meg szabadságától. Ez a rendelkezés az 5. cikk által biztosított védelmi rendszer szerves része: a 2. bekezdés alapján minden őrizetbe vett személlyel egyszerű, hétköznapi, általa értett nyelven közölni kell őrizetbe vételének jogi és ténybeli alapjait abból a célból, hogy az érintett - amennyiben szükségesnek látja – kérelmet intézhessen a bírósághoz az őrizetbe vétel törvényességének kérdésében. Bár a tájékoztatásnak „haladéktalanul” meg kell történnie, az őrizetbe vételt foganatosító rendőrnek az őrizetbe vétel pillanatában nem kell teljes körű tájékoztatást adnia. Hogy a tájékoztatás tartalma és gyorsasága megfelelő volt-e, azt minden egyes esetben ez eset speciális vonásainak figyelembe vételével kell megítélni (ld. Fox, Campbell és Hartley v. the United Kingdom ítélet, 1990. augusztus 30., Series A no. 182, 19. o. 40.§). Az Egyezmény szerveinek esetjogából világosan látható, hogy a tájékoztatás szóban vagy írásban is történhet (ld. Lamy v. Belgium ítélet, 1989. március 30., Series A no. 151, 17.o. 31.§). Továbbá, az 5. cikk 2. bekezdése nem követeli meg, hogy a szükséges tájékoztatás magában foglalja a letartóztatott személy ellen felhozott vádak teljes listáját (No.8098/77, Dec. 13.12.78, D.R. 16.o. 111).

A Bíróság megjegyzi, hogy 1994 március 31-én a Békés Megyei Rendőrfőkapitányság őrizetbe vette a kérelmezőt. Ekkor ő azt a tájékoztatást kapta, hogy a D.Z. megölésében való részvétel alapos gyanúja merült fel ellene, amely a Büntető törvénykönyv 166.§ alapján bűncselekménynek minősül. Továbbá, 1994. április 3-án a Békéscsabai Városi Bíróság - kihallgatása után - elrendelte előzetes letartóztatását azzal az indokkal, hogy a kérelmező alaposan gyanúsítható volt azzal, hogy 1994 március 18-án két másik gyanúsítottal együtt részt vett D.Z. testi sértéssel és lövéssel megvalósított meggyilkolásában.

Ezen körülmények között a Bíróság úgy találja, hogy a kérelmező az Egyezmény 5. cikke 2. bekezdésének megfelelően haladéktalan és elégséges tájékoztatást kapott őrizetbe vételének okairól és az ellene felhozott vádról.

Ebből következik, hogy a kérelemnek ez a része is nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikkének 3. bekezdése értelmében.

3. A kérelmező az Egyezmény 6. cikkének 2. bekezdése alapján azt is panaszolja, hogy az ellene folytatott eljárás nem felelt meg az ártatlanság vélelme követelményének, és a 6. cikk 3. bekezdése alapján panaszolja, hogy nem kapott megfelelő tájékoztatást az ellene felhozott vádak természetéről, minek következtében nem tudta megfelelően gyakorolni a védelemhez fűződő jogait. Továbbá panaszolja, hogy az emberölésre való felbujtás vádja alóli felmentést bizonyíték hiányára alapozták, és hogy tévesen marasztalták őt el lőszerezéssel való visszaélés miatt.

Az Egyezmény 6. cikkének a jelen ügyben releváns rendelkezései szerint:

„1. Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen...tárgyalja...”

2. Minden bűncselekménnyel gyanúsított személyt mindaddig ártatlannak kell vélelmezni, amíg bűnösségét a törvénynek megfelelően meg nem állapították.

3. Minden bűncselekménnyel gyanúsított személynek joga van - legalább – arra, hogy:
- a. a legrövidebb időn belül tájékoztassák olyan nyelven, amelyet megért, és a legrészletesebb módon az ellene felhozott vád természetéről és indokairól;
 - b. rendelkezék a védekezésének előkészítéséhez szükséges idővel és eszközökkel;
 - c. személyesen, vagy az általa választott védő segítségével védekezhessék, és ha nem állnak rendelkezésre eszközök védő díjazására, amennyiben az igazságszolgáltatás érdekei ezt követelik meg, hivatalból és ingyenesen rendelkezni ki számára ügyvédet;
 - d. kérdéseket intézzen vagy intéztessen a vád tanúihoz és kieszközölhesse a mentő tanúk megidézését és kihallgatását ugyanolyan feltételek mellett, mint ahogy a vád tanúit megidézik, illetve kihallgatják...”

A Bíróság rámutat, hogy 1996. február 29-én a Békés Megyei Bíróság felmentette a kérelmezőt a vád alól, mivel úgy találta, hogy az emberölésben nem vett részt. 1997. január 29-én a Legfelsőbb Bíróság megerősítette a kérelmező felmentését. Az indoklást illetően a Legfelsőbb Bíróság úgy vélte, hogy a kérelmező bűnössége nem nyert minden kétségen felüli bizonyítást.

Ezen körülmények között a Bíróság úgy véli, hogy az emberölésre való felbujtás vádját illetően a kérelmező nem állíthatja az Egyezmény 34. cikke szerinti értelemben, hogy az Egyezményben meghatározott jogok megsértésének áldozata. Nincs jele annak, hogy felmentése - melyet végül bizonyíték hiányára alapoztak – gyanút hagyott volna fenn ártatlanságát illetően, vagy bármilyen hátrányos következménnyel járt volna számára (ld. Sekanina v. Austria ítélet, 1993. augusztus 25., Series A no. 266-A, 15-16. o. 30§).

A kérelmező lőszerezéssel való visszaélés miatti elítélését érintő panaszát illetően a Bíróság emlékeztet arra, hogy az Egyezmény 19. cikkének megfelelően a Bíróság egyetlen feladata az, hogy a Szerződő Felek által az Egyezményben vállalt kötelezettségek tiszteletben tartását biztosítsa. Különösen nem illetékes arra, hogy olyan kérelemmel foglalkozzon, amely azt állítja, hogy a nemzeti bíróságok jogi és ténybeli tévedéseket követtek el, kivéve akkor, hogyha úgy ítéli meg, hogy a tévedés magában foglalhatja az Egyezmény által védett jogok és szabadságok megsértésének lehetőségét (ld. Garcia Ruiz v. Spain judgment, 1999. január 21, 28.§, mely a Bíróság hivatalos jelentéseiben kerül majd publikálásra).

A Bíróság megjegyzi, hogy 1996. február 29-én a Békés Megyei Bíróság elmarasztalta a kérelmezőt lőfegyverrel és lőszerezéssel való visszaélés miatt, és 200,000 forint pénzbírság megfizetésére kötelezte. 1997. január 29-én a Legfelsőbb Bíróság, a kérelmező fellebbezésére, csupán lőszerezéssel való visszaélésre módosította a bűncselekmény minősítését, és enyhítette az ítéletet.

A Bíróság úgy véli, hogy a kérelmező beadványai ebben a vonatkozásban a kérelmező Egyezmény által védett jogainak semmilyen megsértését nem tárják fel.

Ebből következik, hogy a kérelemnek ez a része nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikke 3. bekezdése szerinti értelemben.

4. A kérelmező továbbá panaszolja előzetes letartóztatásának körülményeit.

Az Egyezmény 3. cikkére hivatkozik, amely kimondja, hogy senkit sem lehet kínzásnak, vagy embertelen, megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek alávetni.

A Kormány szerint a kérelmezőnek módjában állt volna panaszait az illetékes rendőri vagy büntetés-végrehajtási szervek, a börtön vezetői vagy a büntetés-végrehajtás felügyeletével megbízott illetékes ügyész elé terjeszteni, amelyet azonban ő nem tett meg, így elmulasztotta kimeríteni az összes hazai jogorvoslatot. A panasz érdemét illetően a Kormány fenntartja, hogy a panaszolt körülmények nem érték el a súlyosságnak azt a minimális fokát, amelynek alapján a 3. cikk megsértésének minősülhetnének.

A Szentesi Rendőrkapitányság fogdájának körülményeit illetően a kérelmező előterjeszti, hogy két személy befogadására alkalmas zárkájának alapterülete 11,5 négyzetméter volt és nem volt ablaka. Továbbá azt állítja, hogy a Békéscsabai Rendőrkapitányság fogdájában két személyes zárkáját néha további három zárkatárssal kellett megosztania. Itt és a Gyulai Büntetés-végrehajtási Intézetben nem tudott televíziót nézni, mert a zárkában nem volt áram, és zuhanyozási lehetőséghez hetente csak egyszer jutott.

A Bíróság megjegyzi, hogy 1994. szeptemberében a kérelmező sikerrel kérte, hogy a Szentesi Rendőrkapitányság fogdájában fürdőzésre engedélyezett időt hosszabbítsák meg. Továbbá, 1994. május 13-án és 1995. július 11-én a Békés Megyei Ügyészség kihallgatta a kérelmezőt, aki nem tett panaszt fogvatartásának körülményei miatt sem ezen alkalmakkor, sem 1994. május 31-én, amikor a fogvatartás körülményeit a Csongrád megyei Ügyészség ellenőrizte.

A Bíróság úgy találja, a kérelmező elmulasztotta annak kimutatását, hogy ebben a vonatkozásban a magyar törvények által számára biztosított összes jogorvoslati lehetőséget – nevezetesen a rendőri vagy a büntetés-végrehajtási, vagy az ügyészi szervek előtt lefolytatott panaszeljárást – kimerítette. Ebből következik, hogy a kérelemnek ezt a részét az Egyezmény 35. cikke 4. bekezdése alapján az összes hazai jogorvoslat kimerítésének hiánya miatt el kell utasítani.

Továbbá, a kérelmező 1994. decemberében tett sikertelen panaszát - miszerint „cigány” személlyel kellett megosztania zárkáját -, valamint 1995. júliusában a gyakoribb fürdőzési lehetőség érdekében tett panaszát illetően a Bíróság nem találta jelét annak, hogy az Egyezmény 3. cikkét megsértették volna. Ezek a panaszok ezért nyilvánvalóan alaptalanok az Egyezmény 35. cikke 3. bekezdése szerinti értelemben.

5. A kérelmező a 8. cikk 1. bekezdése alapján előterjeszti, hogy 1994. június 2-a és október 17. között lehetetlenné tették számára az élettársával való kapcsolattartást.

Az Egyezmény 8. cikke, amennyiben releváns, a következőképpen rendelkezik:

„1. Mindenkinek joga van arra, hogy magán- és családi életét ...tiszteletben tartsák.

2. E jog gyakorlásába hatóság csak a törvényben meghatározott, olyan esetekben avatkozhat be, amikor az egy demokratikus társadalomban...bűncselekmény megelőzése...érdekében szükséges.”

A Bíróság megjegyzi, hogy 1994. június 2-án és 27-én a Megyei Ügyészség a nyomozás sikere érdekében elrendelte a kérelmező és élettársa közötti kapcsolattartás tilalmát. 1994. október 17-én a Megyei Ügyészség – válaszként a védőügyvéd 1994. július 7-i panaszára – engedélyezte a kapcsolattartás folytatását. A kérelmező tehát mintegy négy és fél hónapon keresztül volt akadályozva abban, hogy élettársa látogatásait fogadja.

A Bíróság úgy véli, hogy ez a tilalom beavatkozást jelentett a kérelmezőnek az Egyezmény 8. cikke 1. bekezdése alapján védett arra való jogába, hogy magánéletét tiszteletben tartsák. Az ilyen beavatkozás a 2. bekezdés alapján jogszerűnek minősül, hogyha törvényben meghatározott volt, törvényes célt szolgált, és szükséges volt egy demokratikus társadalomban.

A Bíróság megállapítja, hogy az 1979. évi 11. törvényerejű rendelet 118.§ törvényes alapot szolgáltatott a kifogásolt korlátozásnak, következésképpen a korlátozás törvényben meghatározott volt. Továbbá, a Megyei Ügyészség rámutatott arra, hogy a tilalom célja a nyomozás sikeres lefolytatásának a biztosítása volt. Ezen körülmények között a Bíróság meggyőződött arról, hogy a beavatkozás célja „a közbiztonság vagy bűncselekmény megelőzése” volt. A Bíróság esetjogának megfelelően e cél megvalósítása szélesebb körű beavatkozást tesz jogszerűen lehetővé szabadságvesztés-büntetést töltő elítélt esetében, mint szabad személy esetében, s ugyanez az érvelés alkalmazható az olyan személyre is, aki előzetes letartóztatásban van, és akit vádemelési célzattal hallgatnak ki, mivel ilyen esetben gyakran felmerül az összebeszélés kockázata (ld. *Schönenberger and Durmaz v. Switzerland* ítélet, 1988. június 20., Series A no. 137, 13.o. 25.§).

A szükségesség kérdését illetően a Bíróság megjegyzi, hogy a tilalom a nyomozás meglehetősen korai szakaszában került elrendelésre, s tekintettel a kérelmező ellen felhozott vádak súlyosságára, a nemzeti hatóságok jogosan tarthattak az összejátszás lehetőségétől az ügyben. Továbbá, a nyomozás hosszának és bonyolultságának a fényében a tilalom időtartama nem tekinthető aránytalannak az elérni kívánt törvényes célhoz képest.

Ezen körülmények között a Bíróság úgy találja, hogy a kérelmező jogaiba történt beavatkozás ésszerűnek tekinthető, amely az Egyezmény 8. cikke 2. bekezdése alapján jogszerű volt.

Ebből következik, hogy a kérelemnek ez a része is nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikke 3. bekezdése szerinti értelemben.

6. A kérelmező továbbá panaszolja pénzének lefoglalását és zárolását. Az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkére hivatkozik, amelynek vonatkozó rendelkezései szerint:

„Minden természetes vagy jogi személynek joga van javai tiszteletben tartásához. Senkit sem lehet tulajdonától megfosztani, kivéve, ha ez közérdekből és a törvényben meghatározott feltételek, valamint a nemzetközi jog általános elvei szerint történik...”

A Bíróság megjegyzi, hogy 1994. március 31-én a Békés Megyei Rendőrfőkapitányság a büntetőeljárásról szóló törvény 101.§ (1)-nek megfelelően lefoglalta a kérelmező készpénzét 3,946,950 forint értékben. 1994. augusztus 16-án a Békés Megyei Rendőrfőkapitányság a

büntetőeljárásról szóló törvény 101.§ (1) alapján zárta a lefoglalt összeget. Az 1996. február 29-i ítélettel a kérelmező visszakapta a szóban forgó összeget.

Ezen körülmények között a Bíróság úgy találja, hogy a kérelmező pénzének lefoglalására és zárolására a magyar törvényeknek megfelelően került sor, és hogy ezek az intézkedések a kérelmező tulajdonának jogszerű ellenőrzését jelentették, a köz érdekét szolgálták az igazságszolgáltatás keretében. Továbbá, a lefoglalást megszüntették, a pénzt pedig visszaadták a kérelmezőnek.

Ebből következik, hogy a kérelemnek ez a része nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikke 3. bekezdése szerinti értelemben.

7. Végül a kérelmező panaszolja, hogy őrizetbe vételekor a hatóság nem engedélyezte számára, hogy biztonságba helyezze személyes használati tárgyait. Ebben a vonatkozásban az Egyezmény 5. cikkének 5. bekezdésére hivatkozik.

A Bíróság úgy találja, hogy ebben a vonatkozásban a kérelmező előterjesztései nem elég konkrétak. Ebből következik, hogy a kérelemnek ez a része is nyilvánvalóan alaptalan az Egyezmény 35. cikke 3. bekezdése értelmében.

Ezen indokok alapján a Bíróság szótöbbséggel

ELFOGADHATATLANNAK NYILVÁNÍTJA A KÉRELMET.

Erik Fribergh
Hivatalvezető

Christos Rozakis
Elnök